

Další námitkou vytýká stížnost, že žal. úřad neměl práva přeložiti st-le podle § 80 služ. pragm. na trvalý odpočinek. Námitku tuto odůvodňuje stížnost tím, že st-l byl dne 19. října 1918 ze služby suspendován a bylo proti němu zavedeno disc. řízení, jež není skončeno a na úředníky v disc. řízení že nelze použiti ani předpisů oddílu IV. služ. pragm., jednajících o změnách služebního poměru úředníka a jeho zrušení, poněvadž úředník nemůže býti přeložen, dán na dovolenou s čekatelem nebo dočasně pensionován a jeho prohlášení o vystoupení ze služby může býti dle poslední části oddílu IV. odmítnuto a proto předpisy tohoto oddílu se naň nevztahují, ani předpisy oddílu V. služ. pragm., poněvadž tato ustanovení jednají o zavedení disc. řízení proti pensionovaným úředníkům pro přečiny, jichž se dopustili za činné služby, proti st-li bylo však zavedeno disc. řízení, kdy byl v aktivní službě.

Než námitka tato jest v e z ř e j m é m rozporu s předpisy služ. pragmatiky, na nichž je založena, neboť nelze ani z předpisů služ. pragmatiky ani z jiné zák. normy dovozovati, že ustanovení oddílu IV. služ. pragm., tedy i §§ 79—82 nevztahují se na úředníka nacházejícího se v disc. vyšetřování, a tvrzení, že oddíl V. služ. pragm. jedná jen o disc. řízení proti pensionovaným úředníkům pro přečiny jimi spáchané v aktivní službě, odporuje skutečnému obsahu tohoto oddílu.

Jest tedy stížnost, pokud tuto námitku uplatňuje, bezdůvodná. — —

Slušelo tedy stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Vyřízením této stížnosti stává se však bezpředmětnou i stížnost druhá směřující proti rozhodnutí žal. úřadu ze 17. října 1923, kterým bylo odepřeno přiznati podle § 17 zák. o ss první stížnosti st-lově odkládací účinek.

č. 3627.

Známky: * Nelze odmítnouti žalobu na výmaz známky dle § 3 známk. nov. z r. 1895 jedině proto, že strana žalovaná není ve známk. rejstříku jako chránitelka zapsána.

(Nález ze dne 17. května 1924 č. 8820.)

V ě c: G. Sch., akc. spol. v Ú. proti ministerstvu obchodu o výmaz známky.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Stěžující si firma podala proti firmě Em. U. a spol. v Praze žalobu na výmaz známky, zapsané dne 14. června 1902 pod č. — u obch. a živn. komory v Praze, ježto známka ta jest k záměně podobná známce žalující firmy s prioritou starší, zapsané dne 17. března 1902 pod č. — u obch. a živn. komory v Liberci. Min. obchodu v ý n. z 19. května 1923 žalobu tuto zamítlo a odsoudilo st-lku k náhradě útrat straně žalované. — — —

Proti tomuto rozhodnutí podává firma Sch. stížnost k nss, o níž soud uvážil takto:

Nař. rozhodnutím rozřešena byla v řízení správním jedině otázka, zda firma Em. U. a spol. jest právním subjektem, jenž může býti žalován

na výmaz známky, která byla dne 14. června 1902 u obch. a živn. komory v Praze zapsána a naposled dne 4. října 1922 obnovena. Žal. úřad odepřel uznati pasivní legitimaci jmenované firmy ve sporu o výmaz řečené známky, poněvadž dle názoru jeho žalovati lze jen toho, kdo jako vlastník podniku ve známkovém rejstříku jest zapsán, a firma, proti níž žaloba směřuje, není a nikdy nebyla zapsána do známkového rejstříku jako vlastnice zmíněného podniku.

Naproti tomu tvrdí st-lka, že uvedený podnik provozuje několik společníků pod firmou, proti které žaloba směřuje, a že následkem toho nelze žalobu tu odmítati pro nedostatek pasivní legitimace firmy, třeba tato sama ve známkovém rejstříku jako majitelka podniku zapsána nebyla.

Soud nemohl uznati za správné stanovisko žal. úřadu a to z těchto důvodů:

St-lka žádala ve správním řízení, aby ze známkového rejstříku vymazána byla známka, zapsaná dne 14. června 1902 pro továrnu na mýdla a stearinové svíčky v Praze . . . , poněvadž jest k záměně podobná vlastní její známce, jež do rejstříku pro týž druh zboží dříve byla zapsána.

Předmětem řízení byla tudíž žaloba na výmaz známky dle § 3 známk. novely z 30. července 1895 č. 108 ř. z.

Dle odst. 2. tohoto ustanovení má o žalobě takové rozhodnutí min. obch. po slyšení držitele známky, za jejíž výmaz se žádá, z čehož patrně, že držitel známky jest oním subjektem, jenž o výmaz známky může býti žalován. Držitelem známky jest však vždy držitel toho podniku, pro který známka byla zapsána, neboť dle § 9, odst. 1. známk. zák. lpí známka na podniku, pro který je určena, a s ním také přechází na nového jeho držitele.

Z toho plyne, že o výmaz známky žalovati jest vždy držitel podniku, pro který známka jest zapsána, a nezáleží na tom, zda držitel ten jest také ve známkovém rejstříku jako chranitel zapsán.

Nový držitel podniku jest sice povinen dle čl. III. zák. ze 17. března 1913 č. 65 ř. z., provozuje-li podnik pod změněnou firmou, vymoci si přepsání známky, tím však není řečeno, že by dříve, než tak učiní, nemohl býti žalován o její výmaz.

Proto nelze odmítati žalobu za výmaz známky jedině z toho důvodu, že strana žalovaná není zapsána v rejstříku jako majitelka známky.

Úřad vycházeje z mylného právního názoru, že žalována může býti jedině osoba, jež ve známkovém rejstříku jako chranitelka jest zapsána, opomenul vyšetřiti, zda firma Em. U. a spol. jest skutečnou držitelkou podniku, pro něž známka byla registrována, nebo zda firma ona jest oním označením, pod kterým skutečně držitel závodu na venek vystupuje, obchody uzavírá a žaluje i žalován býti může.

Poněvadž nedostatek vyšetření těchto pro pasivní legitimaci zúčastněné strany rozhodných okolností způsoben byl nesprávným právním názorem žal. úřadu, . . . bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.